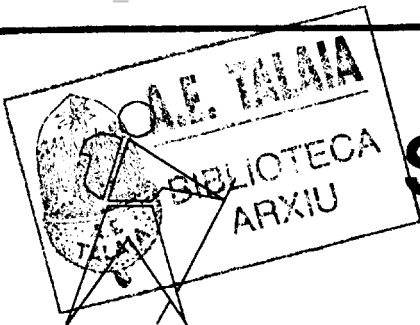

SECCIÓ DE SENDERS

A.E.TALAIA

EL MONTNEGRE

CANET - SANT ISCLE DE VALLALTA - COLL DE LLORÀ

17 de març 1991

Ja fa uns anys que vàrem començar el recorregut del GR-5 a la veïna vila de Sitges, ran del mar. Ell ens menà terra endins, cap a Montserrat i més enllà encara, fins al Montseny. Arribats a Aiguafreda, però, l'abandonàrem, car aleshores el nostre objectiu era seguir vers el nord llunyà, i ell ens hagués retornat a la riba de la mar.

Ara, passats els anys, el volem retrobar i per això anirem a Canet, el seu final o origen, segons es miri. I de Canet el seguirem per tal de travessar, en primer lloc, el Montnegre i després arribar novament al Montseny. Avui, però, no anirem tan lluny; la nostra excursió es limitarà a una passejada per la vessant meridional d'aquest massís que s'eleva al costat del mar.

La primera idea era pujar des de Canet fins a Sant Iscle de Vallalta i després continuar fins arribar al coll de Llorà, situat a la carena del massís, des d'on aniríem a trobar-nos amb els autocars. Posteriorment vàrem pensar que seria millor fer el recorregut a l'inrevés : començar dalt del coll i baixar fins a Canet; si més no aquesta opció és menys fatigosa. A hores d'ara, però, no està clar que farem, car tot depèn, com sempre, de l'accessibilitat per als autocars del punt final/inicial, en aquest cas, el coll de Llorà.

De totes maneres, una cosa sí que és certa : veurem una gran quantitat d'hivernacles, talment com si a cada camp s'hagués instal·lat un enorme envelat.

EL MONTNEGRE

El massís del Montnegre forma part de la Serralada Litoral i s'estén entre la Tordera i el coll Sacreu, que el separa del Corredor. Assoleix els punts més alts, de ponent a llevant, al turó d'en Vives o Montnegre de Ponent (759 m), al Turó Gros (757 m), ambdós separats pel coll de Basses, i el Montnegre de Llevant (726 m). El nom prové probablement del color fosc que presenta als llocs alts, tant pels materials geològics (esquits silurians i calcàries devonians, sobretot) com pel color fosc de la vegetació (predomini de l'alzinar). Fora dels capçals predomina el sòcol granític, el mateix sòcol que sense paleozoic apareix a la resta de la Serralada Litoral.

El clima és més plujós que als sectors meridionals (uns 800 mm de mitjana anual). L'alzinar domina per damunt els 500 d'altitud, i per sota, en llocs adequats, les alzines sureres i pins pinyoners i bords. Al vessant vallesà, als llocs alts, hi ha roures abundants *Quercus petraea* i espècies arbòries i arbustives de clima humit : cirerer bord, trèmol, freixe, gatell, oms, verns i testimonis residuals de faigs. El bosc ha estat molt transformat per l'home, que ha afavorit algunes espècies i n'ha plantades de noves (castanyers per a fusta de botada, perxades molt esteses a les obagues més frescals).

Comprèn els municipis de Vallgorguina, Sant Celoni i Gualba del Vallès Oriental, Fogars de Tordera de la Selva, i Tordera, Sant Iscle de Vallalta i Sant Cebrià de Vallalta del Maresme.

CANET DE MAR

El terme municipal de Canet de Mar té 6.2 km² i s'estén pel sector coster situat entre Arenys i Sant Pol, als vessants marítims dels darrers contraforts del massís del Montnegre; la serra de Pedracastell, de 312 m d'altitud, el separa del territori de la Vallalta que ja pertany al terme de Sant Iscle. Alguns petits torrents solquen el territori; el de Vallmaria, al límit amb Arenys de Mar, el d'en Misser i el de Martra, aquest en el límit amb Sant Pol. Comprèn la vila de Canet, centre del municipi, nous barris d'estiueig, l'antiga casa aloera de Canet dita ara el castell de Santa Florentina i el santuari de la Misericòrdia.

Antigament el conreu més generalitzat, gairebé monocultiu, fou la vinya, arrasat per la fil·loxera a la fi de segle. El regadiu és molt antic (el viatger Young afirma, vers el 1750, que cada tros de terra plana era regat per pous i safareigs) i s'intensificà des del segle XIX la creació d'hortes. Des dels anys cinquanta s'implantà la floricultura (sobretot clavells per a l'exportació) i actualment té una importància decisiva el conreu de maduixots.

L'activitat marinera de cabotatge s'inicià a Canet molt aviat (segles XIII-XIV) i hi hagué una certa relació amb Marsella, Gènova i Venècia i encara amb d'altres ports de l'Adriàtica i fins arribar als ports russos de la Mar Negra o l'Orient Mitjà. La navegació a les Amèriques (segles XVIII-XIX) s'inicià ja abans de la promulgació de la llei de Sobrevent, que derogava el monopoli dels ports de Sevilla i Cadis; els canetencs havien instal·lat cases de contractació en aquestes ciutats vers el 1750, com Lleuger, Roure i Cia o Francesc Xiquers i Cia que féu el més audaç i important dels primers viatges de Catalunya a les Índies burlant les prohibicions.

Hi hagué a Canet dues drassanes en funcionament, una sobre la platja del Cavalló, entre Canet i Arenys, i l'altra al pla del Sant Crist. Els material emprats a les drassanes eren fustes del Montnegre i el Montseny, cànem torçut ací, forja de claveteria també feta ací igual que la bosselleria i el drap de les veles, cosa aquesta darrera que donà origen a una de les primeres indústries tèxtils : la família Briera de Canet té el nº 240 de les patents industrials de la província de Barcelona. Fou entre el personal de les drassanes que va néixer una de les primeres cooperatives de consum d'Espanya (25 de març del 1865), que encara funciona avui sota el nom de la Unió.

Amb la decadència del comerç marítim per l'arribada del vapor i dels vaixells de ferro, l'economia de Canet hagué de sofrir una transformació radical. Arribà l'industrialisme i Canet fou una de les primeres poblacions on funcionà un dels cèlebres vapors que movien la indústria de teixits. També des dels seus orígens hi hagué producció de gènere de punt amb

les màquines dites *xerrics*, potser de Charrie, que elaboraven faixes de seda i mitges. Aquesta indústria tingué un desenvolupament vertiginós des del començament d'aquest segle i esdevingué amb molt avantatge l'ocupació principal de la vila. Per això la Mancomunitat de Catalunya establí a Canet la primera Escola d'Enginyeria Tècnica d'aquesta especialitat (1921), encara en funcionament, per bé que li caldria una profunda remodelació. Els darrers anys hi ha hagut una intensa concentració de la indústria d'aquest ram i en un altíssim percentatge la població activa industrial viu directament o indirectament de la Indústria Jover i Cia, una de les primeres marques en jerseis (Pulligan).

La vila de Canet de Mar (8400 h, 1981) es formà en el seu emplaçament actual, vora la mar, a la fi del segle XV com a barri marítim de Sant Iscle de Vallalta. Una primitiva església de Sant Pere de Romeguera que havia existit prop de la *domus* de Canet (ara castell de Santa Florentina), coneguda des del segle XI, al lloc dit la vall de Canet i Romeguera, fou el precedent de la parròquia. A partir del 1461 fou substituïda per una de nova on, després, es bastí el santuari de la Misericòrdia. El barri de Marina era format pel Bosquet, poc visible des del mar, i continuat pel Castellet. Es conserven encara construccions i aspectes urbanístics i arquitectònics de l'època (segles XVI-XVII), amb cases de planta baixa i pis, porta adovellada, pati posterior, al fons del qual solia haver-hi la cort. Són testimonis fidedignes del Castellet els carrers de Romaní, d'Oliver, del Cedró, de Sant Feliu, etc. Té una gràcia especial la pujada del Sant Crist, porta d'accés a aquest recinte.

El traçat urbà segueix un esquema comú a d'altres pobles del litoral del Maresme, amb les rieres com a carrers principals (tan perilloses en cas d'aiguat), d'on surten carrers paral·lels al mar, a voltes acabats en atzucac. La pressió que exerciren sobre el litoral els pirates turcs i barbarescs donà també lloc a torres de defensa; hi havia la torre de Mar, al capdavall del torrent de Lledoners, en la qual Canet fou declarat municipi independent el 1599 i que estatjà el primer ajuntament. El viatger Francisco de Zamora, que fa una interessant descripció de la vila, diu que tenia canons i una campana per a avisar en cas de perill; aquesta torre fou enderrocada durant la guerra civil. Una altra torre era la de Can Macià, a l'actual plaça de Gabriel Macià; fou enderrocada el 1924. De la primera època de Canet té especial interès la Casa Mir (segles XVI-XVII), bé que ha estat modificada als segles XVIII i XIX-XX i fou mutilada encara els anys del *boom* turístic.

L'actual església parroquial de Sant Pere de Canet fou bastida en 1579-91 en el característic estil gòtic tardà, tan abundant a la comarca, dirigida pel mestre d'obres Onofre Enric. Fou consagrada el 6 de març de 1591 i cent anys després se li afegí la capella del Santíssim, el campanar i el creuer. Aquest campanar, de tres pisos, iniciat el 1703, és conegut per la seva alçada i singularitat com la Pubilla de la Costa.

Amb l'expansió de les activitats marineres del segle XVIII calgué fer contruccions més espaioses, magatzems, etc.. i resten com a testimonis ben conservats l'Hostal Mar Blau, la fàbrica de sabates Can Fidel, Can Vendrell i Can Manau. S'anaren urbanitzant els espais entre els nuclis inicials de població i es canalitzaren els espais finals de les dues rieres principals, de Bosquerons i de Gavarra, per l'obertura de l'actual rambla de Sant Domènec.

Al segle XIX es construïren un bon nombre de cases d'indians, des dels estils propis de l'historicisme i l'eclecticisme fins al del modernisme; destaquen l'antic Foment Catalanista, al carrer Ample, i la torre de Ca la Bianga (que actualment alberga un restaurant), a la rambla de Sant Domènec, de Lluís Domènech i Montaner. Del seu fill, Pere Domènech i Roure, són la seva casa a les confluències de les rieres de Bosquerons i de Gavarra, les oficines de la fàbrica Isidre Jover i d'altres. Puig i Cadafalch projectà l'Hotel del Santuari de la Misericòrdia, Rafael Masó féu l'edifici de la Cooperativa La Unió, Daniel Molina l'actual temple de la Misericòrdia i Eduard Ferrés la bellíssima torre de Can Busquets. També del segle XIX és la realització urbanística més important de Canet, l'obertura del passeig de la Misericòrdia.

Canet mantingué el seu aspecte vuitcentiste fins els anys cinquanta, quan es començà l'edificació d'habitatges socials de pèssima categoria en vinyes i garroferars prop del cementiri, que esdevingueren l'actual barri de Can Baltasar; a la part alta de la vila es formà el barri de Can Feliu, també d'urbanisme anàrquic. Quan Pere Domènech fou arquitecte municipal féu un pla d'eixample, el qual se seguí ben poc. De tota manera, Canet no s'ha malmès tant com d'altres pobles veïns.

Des de la seva creació, hi hagué a la parròquia una activa vida musical i es conserva al Museu Parroquial un important arxiu musical, dels més importants del gènere al país; tingueren especial renom els mestres de capella Miquel Oller i Ramon Clausell. Hi ha la Biblioteca Popular Pere Gual i Pujades, la segona que féu la Mancomunitat (1919), i una biblioteca especialitzada de l'Escola Tècnica de Gèneres de Punt. La vila té tres teatres, però només dos en activitat el del Centre Catòlic i l'Odèon; aquest darrer constitueix un centre important d'irradiació cultural a la comarca. El anys setanta tingueren vigència les Sis Hores de Cançó, festivals de la cançó catalana que assoliren un caràcter multitudinari, i també es feren les Dotze Hores de Música Rock. Resideixen habitualment a Canet els components de la Trinca, fills de la vila, i el grup de teatre Els Comediants.

El santuari de la Misericòrdia s'alça al nord de la vila, unit a aquesta per un passeig, al lloc on hi hagué la segona església de Canet, autoritzada pel bisbe Jaume de Cardona el 1461 per assistir el barri marítim, que aleshores tenia ja més de 30 cases. Des del 1520 és documentada la devoció, en aquesta església, a una imatge mariana, portada segons la tradició per un patró canatenc de Trieste, i quan fou bastida la nova església a la vila (1591), esdevingué santuari i ermita (l'advocació de la Misericòrdia consta des del 1620). Patrona de la vila des del 1703, el 1732 s'entronitzà una nova imatge i el 1857 es beneí un nou santuari, de l'arquitecte D. Molina, que esdevingué centre de devoció comarcal on se celebraven aplecs i romiatges. El temple sofrí un incendi el 1936 i la imatge, destruïda, fou reproduïda a la postguerra.

El castell de Santa Florentina, a l'enclavament superior de la vall, propietat dels comtes de la Vall de Canet (títol concedit per Alfons XIII al seu propietari l'editor Ramon de Montaner i Vila, fundador de la Montaner i Simon, l'any 1909, quan el visità), fou bastit damunt de l'antiga *domus* o casa aloera de Canet (documentada des del segle XII dins del terme del castell de Montpalau i que fou senyorejada al segle XIV per la família Canet, de la qual sortiren alguns polítics). La reforma fou duta a terme per Domènec i Montaner, net del propietari, al principi d'aquest segle, amb elements procedents de l'antic priorat del Tallat (Vallbona de les Moges) i conserva alguns elements (dues torres d'entrada) de l'antiga construcció; estatja una important col·lecció d'obres d'art.

Sobre Pedracastell, que presideix la vall de Canet, hom alçà la primeria de segle una creu monumental, obra de Domènec i Montaner. Aterrada per una tramuntanada el 1925 fou refeta pel seu fill Domènec i Roure; durant la Guerra Civil va ser dinamitada i fou de nou reconstruïda el 1953-54 segons plans d'Isidre Puig i Boada.

Horari		
Parcial	Total	Quilòmetres
0.00	0.00	0.000

Comencem l'etapa en el poble de Canet, situats a la cruïlla de la carretera general amb la riera/rambla de Sant Domènec. Hem d'anar aigües amunt per l'antiga riera cap al centre de la població.

Al llarg d'aquesta rambla podem veure alguns edificis interessants, per exemple, a mà dreta, la torre de Ca la Bianga, actualment "El Sant Jordi de Canet" (Casa de Menjars), obra

de Lluís Domènech i Montaner.

En arribar al final de la rambla trobem una bifurcació; just a l'enforcall hi ha la casa construïda per l'arquitecte Pere Domènech i Roure, actualment seu d'una coneguda entitat d'especulació. Nosaltres seguirem per la branca de la dreta que és la riera de Buscarons. Continuem aigües amunt. A banda i banda deixem carrers laterals; al fons del carrer de l'Església, a la dreta, podem entreveure la Pubilla de la Costa.

0.07

0.07

A mà esquerra queda el Mercat Públic. En una placa que hi ha a la façana se'ns diu que el plebiscit que es va celebrar el 16 de març de 1933 per tal de decidir el seu lloc d'emplaçament fou el primer de l'Estat Espanyol on s'acceptà el vot femení.

Una mica més enllà, a la dreta, deixem les dependències de la fàbrica d'Isidre Jover i Cia dedicada a la producció de jerseis i una de les indústries més importants de la població. L'edifici de les seves oficines també és obra de l'arquitecte Pere Domènech i Roure.

Tot i que seguim remuntant el mateix curs d'aigua hi ha un canvi de nom; ara rep el nom de riera de Pinar. Poc després fa un suau gir vers la dreta i torna a canviar de nom; passa a ser el carrer del Doctor Marià Serra. Estem sortint del nucli de Canet; prova d'això és que comencem a trobar horts a ran de carrer.

0.07

0.14

Arribem en una cruïlla; el carrer transversal és la ronda del Doctor Anglès. Just al xamfrà, a mà dreta hi ha una fàbrica de ceràmica. Més enllà, vers la dreta, podem veure-hi el santuari de la Misericòrdia i al seu costat l'edifici de l'Hotel del Santuari, projectat per Puig i Cadafalch.

En aquest punt hem de deixar la direcció que portàvem i anar cap a l'esquerra per la ronda del Doctor Anglès. De seguir pel camí que continua recte arribaríem al castell de Santa Florentina.

Pocs metres després d'avançar per la ronda trobem, a mà dreta, una plaça triangular dedicada a Pau Casals. Just passada la plaça, també a mà dreta, trobem el carrer d'Ausias March. Hem de deixar la ronda i seguir-lo (60 m).

En aquest carrer començarem a trobar les marques del GR-5.

0.02

0.16

1.100

Després de seguir una vintena de metres pel carrer hem de deixar-lo per enfilar-nos per una camí que puja per l'esquerra paral·lel a la ronda del Doctor Anglès.

Des d'ací podem gaudir d'una àmplia panoràmica de Canet i els seus voltants.

El camí gira vers la dreta per tal de vorejar la tanca de canya d'uns camps plens d'hivernacles que queden a l'esquerra. Seguim pujant; a la dreta veiem el Santuari de la Misericòrdia.

Arribem en una bifurcació, hem de seguir per la branca de la dreta; la de l'esquerra planeja pel costat d'una petita edificació.

Ara tenim un camp, també amb hivernacles, a la dreta i a l'esquerra un bosquet de pins. El camí, erosionat, segueix pujant.

0.09 0.25

En arribar a l'extrem del camp, el camí s'estreny, puja pel costat d'un canyissar i va a desembocar en una pista que seguirem cap a la dreta. Passem per entremig de pins.

Més endavant deixem un camí que surt endavant per l'esquerra i es dirigeix vers uns camps. La pista segueix pujant suaument i queda a un nivell superior respecte dels camps esmentats. A l'esquerra tenim una àmplia vall molt cultivada; a la dreta segueix el bosc de pins.

0.04 0.29

Quan s'acaben els camps travessem una petita esplanada; al seu extrem, deixem un camí que baixa cap a la dreta. Comença un tram amb fort pendent.

Al final de la pujada, la pista planeja pel costat de la tanca metàl·lica de la parcel·la d'un xalet. A mà dreta podem veure les restes d'un repoblament de pins.

0.05 0.34

En arribar al final de la tanca ens trobem en una cruïlla múltiple. D'entrada hem de rebutjar les dues primeres branques que van cap a l'esquerra i continuar rectes. **Compte** : La branca que hem seguit immediatament bifurca : la branca més fressada és l'esquerra i podem veure que té les marques del GR. De totes maneres és millor seguir per la branca de la dreta que està molt perduda. De moment no veurem marques però si seguim pujant pel viarany que segueix el reguerot fet per les aigües en trobarem.

0.03 0.37 2.300

Després de la curta però forta pujada sortim en una petita esplanada rocosa (180 m) situada just per damunt del castell de Santa Florentina. És un excel·lent mirador.

Continuem endavant seguint la direcció que portàvem; a la dreta deixem una mena de pista que baixa.

Més enllà, per l'esquerra, se'ns uneix la pista que seguíem i que hem abandonat per tal de pujar pel reguerot. Uns metres més endavant passem a frec d'un petit dipòsit que queda a la dreta de la pista.

Immediatament trobem una bifurcació, hem de seguir rectes per la branca de l'esquerra que planeja per entremig de pins; la branca de la dreta baixa. Enfront, un xic elevada, veiem la Creu de Pedracastell.

0.05

0.42

Deixem unes roques a l'esquerra de la pista i fem cap en una cruïlla. Hem de rebutjar les branques laterals, dreta (que baixa) i esquerra, i anar per la del centre. **Compte** : Just passada la cruïlla hem de deixar la pista i enfilarnos per un senderol que puja per la banda dreta i segueix paral·lel a la pista que queda una mica enfonsada. Vigileu perquè no es veuen senyals.

Després de passar una graonada d'arrels, el senderol, més aviat un escorrentiu d'aigües, gira vers la dreta i s'endinsa en el bosc. Poc més enllà torna a girar, ara cap a l'esquerra i puja lleugerament. A la dreta tenim alzines.

El senderol, que ara ja sembla un antic camí perdut, arriba en un clos on hi ha plantades atzavares; deixem una branca que va cap a l'esquerra i seguim rectes deixant el clos a la nostra esquerra.

Uns metres més endavant el camí gira vers la dreta; en aquest punt hem d'abandonar-lo i continuar per un viarany que puja recte per una graonada. Tornem a trobar senyals del GR. **Compte** amb els espàrrecs de fixació dels graons; alguns estan al descobert i ens hi podem entrebancar.

Creuem un senderol transversal i continuem pujant pel viarany ara clarament transformat en reguerot.

El pendent cada vegada és més acusat; comencem a transitar per entremig de roques. El sòl, en algun tram, és d'arenisca (s'ha de vigilar per tal de no relliscar).

0.12

0.54

Finalment desemboquem en una gran esplanada; hem arribat a Pedracastell. Davant, al cim d'un turonet, hi ha la Creu monumental; ens hi dirigim seguint l'ampla pista. Podem veure marques molt disperses del GR.

0.02

0.56

3.400

Arribem al peu de la Creu (280 m); per arribar-hi hem hagut de deixar la pista que seguïem i enfilarnos una mica cap a la dreta. Si el dia és clar podrem disfrutar d'una magnífica panoràmica.

A la base de la Creu hi ha una placa d'una Societat de Caçadors de Senglars.

Tornem a la pista i seguim endavant; a la dreta deixem un camí que baixa. Enfront tenim una gran esplanada vorejada de pins per l'esquerra i d'alzines per la dreta; la pista s'hi dirigeix, però abans d'entrar-hi gira vers l'esquerra.

Una mica més enllà trobem una cruïlla. Enfront hi ha el xiringuito del Mirador de la Creu. Hem de seguir per l'ampla pista que baixa vers la dreta. **Compte** perquè la pista que baixa cap a l'esquerra també té marques.

Baixem lleugerament i una mica més enllà trobem una bifurcació; hem de rebutjar la braca de l'esquerra i seguir rectes. Immediatament en trobem una altra, ara deixarem la branca de la dreta i seguirem per la de l'esquerra, més ampla i que puja lleugerament.

0.08

1.04

Travessem una esplanada. A l'esquerra hi ha un rètol que ens recorda que no es pot encendre foc al bosc. Planegem. Per aquesta zona, el bosc, que queda a nivell per la dreta i més baix per l'esquerra, es veu molt ple de deixalles.

La pista fa un lleuger revolt cap a l'esquerra i baixa lleugerament.

0.03

1.07

S'arriba en una clariana amb una alzina al seu bell mig. En aquest punt la pista bifurca; hem de seguir per la branca de la dreta, menys marcada, que baixa.

Poc després trobem una nova bifurcació; ara rebutgem la branca de la dreta que continua baixant i agafem la de l'esquerra que de moment puja una mica i més endavant planeja per entremig del bosc.

Baixem una mica i passem un tram de camí que presenta un profund reguerot central.

La pista creua l'escorrentiu d'un petit fondal i puja per l'altra vessant.

0.10

1.17

4.800

Desemboquem en un camí que va per fora del bosc; l'hem de seguir vers la dreta i així arribem al coll de la Figuera (300 m). En el coll hi ha una esplanada; deixem una branca que segueix recta i la travessa i continuem pel camí que gira vers l'esquerra i comença a baixar amb fort pendent i amb el sòl molt erosionat.

Enfront tenim la Vallalta amb els seus vessants curulls d'hivernacles.

0.05

1.22

La pista que seguim fa un revolt cap a la dreta. En aquest punt se'ns uneix, per l'esquerra, un camí planer i uns metres més enllà deixem un camí, també a l'esquerra, que baixa. Continuem baixant.

Poc després deixem un trencall a la dreta i un altre a l'esquerra. Seguim baixant per la pista erosionada.

0.05

1.27

Per l'esquerra se'ns uneix un camí i més enllà, en fer un revolt cap a l'esquerra, deixem un camí a la dreta. Planegem uns metres; a la dreta, per entremig dels arbres, s'entreveu el poble de Sant Iscle de Vallalta. Tornem a baixar.

La pista travessa l'escorrentiu d'un fondal; en aquest punt, per l'esquerra se'ns uneix un senderol molt malmès que baixa pel centre del fondal. A la dreta tenim la tanca d'accés a uns camps i més enllà un canyissar.

0.05 1.32

Desemboquem en una nova pista. L'hem de seguir vers la dreta baixant i girant cap a l'esquerra. A la dreta queda una tanca de filferro i un petit dipòsit.

Deixem l'entrada d'un xalet a la dreta. Ara ja tenim el poble a tocar.

0.02 1.34

Arribem enfront de la tanca d'un xalet; ací la pista fa un revolt cap a la dreta deixant un camí que puja vers l'esquerra. La pista voreja la tanca del xalet; en aquest tram, per sota de la tanca, hi ha una vorera.

Deixem un trencall a la dreta, girem vers l'esquerra i passem pel costat d'un dipòsit; a la dreta queda un xalet. Seguim baixant.

La pista passa pel costat d'uns camps i gira vers la dreta; a l'esquerra queda un gran talús de terra d'una esplanació que s'està fent.

0.04 1.38

La pista ens mena a la riera de Vallalta. A mà esquerra hi ha l'entrada, barrada per una cadena, de l'esplanació abans esmentada. Hem de travessar la riera; si baixa poca aigua ho podem fer a gual, sinó, mitjançant el pontet de fusta que hi ha a l'esquerra.

Passada la riera, la pista gira vers la dreta i puja per anar a desembocar a la carretera que ve d'Arenys de Munt; hem de seguir-la vers la dreta.

Més enllà, la carretera pren el nom d'avinguda de Barcelona. Prescindint dels trencalls laterals hem de seguir endavant fins arribar a la plaça Major.

0.03 1.41 6.800

Fem cap a la plaça Major de Sant Iscle de Vallalta (130 m). Ací la carretera gira vers l'esquerra. A la plaça hi ha un parell de bars : Can Mingo i "El Jabalí", i una font.

SANT ISCLE DE VALLALATA

El terme municipal de Sant Iscle de Vallalta, de 17.72 km², s'estén als vessants meridionals de la serra o massís de Montnegre, al límit amb el Vallès; la carena de la serra fa de divisòria, al nord, entre el seu terme i els de Vallgorguina i de Sant Celoni del Vallès Oriental. Dins la comarca, limita amb els municipis d'Arenys de Munt (oest), Canet de Mar (sud) i Sant Cebrià de Vallalta (est). Forma part del sector la capçalera occidental de la Vallalta, drenada per la riera de Vallalta o de Sant Pol, que neix al veí terme d'Arenys de Munt, travessa el terme de ponent a llevant, i al poble de Sant Iscle rep la riera de Sant Iscle, que davalla de la carena de la serra de Montnegre.

L'amplic terme, que inicialment anava des del Montnegre fins al mar i comprenia el lloc dit la vall de Canet i Romeguera, on sorgí el nucli que havia d'esdevenir Canet de Mar, es remunta al segle XI. La parròquia fou consagrada el 1090 pel bisbe de Girona Berenguer i en un document del 1386 és anomenada *Sant Aciscli de Valle Alta de Canet*. La jurisdicció del terme depengué des del començament del castell de Montpalau i amb ell passà a formar part del vescomtat de Cabrera. Dins d'aquest gran territori, continuà depenent de la batllia de Montpalau, que comprenia també els actuals municipis de Pineda, Calella, Sant Pol, Canet i Sant Cebrià de Vallalta. Des del punt de vista civil, Canet s'emancipà el 1599.

El poble de Sant Iscle de Vallalta es troba a 129 m d'altitud (483h, 1981), a la confluència de les rieres de Vallalta i de Sant Iscle, i és voltat de muntanyes en un bell paratge. El presideix l'església parroquial de Sant Iscle (advocació que comparteix amb Santa Victòria, Sant Pere i Sant feliu), aturonada, edifici de construcció relativament moderna, simple i auster, amb campanar de torre quadrada. Una làpida a la façana commemora la resistència que el sometent oferí a les tropes franceses durant la guerra contra Napoleó (1808-09) i que salvà la població del saqueig.

Al nord de la població hi ha la petita capella de la Salut, o de la font de la Salut, petit edifici modern, emblanquinat, prop d'una de les nombroses fonts del terme. Hi ha notícia des del 1314 de l'ermita de la Santa Creu del Pont, al nord del terme, que es trobava ja derruïda al segle XVIII. La població ha estat tradicionalment disseminada en una bona part en un gran nombre de masies esparses, voltades d'abundosa vegetació. Es destaquen Cal Paraire, Can Maresme, prop de la qual se situa la llegenda de les Dones d'Aigua que recull Joan Amades, Can Vives de la Cortada i d'altres.

=====

Per tal de seguir el GR, hem de tornar a l'entrada de la plaça i agafar el carrer del Doctor Barri que puja cap a la dreta (si ens situem encarats a l'avinguda de Barcelona). Al començament del carrer hi ha un rètol indicador de la Casa de Colònies del Bosc.

El carrer, encimentat, puja de moment per entremig de cases. Més endavant, la banda dreta queda sense edificacions i ens permet veure la petita vall que anem remuntant; a l'altra vessant hi tenim el bonic Mas Cerdà. Deixem alguns trencalls/carrers a l'esquerra.

Desemboquem en una ampla pista que seguirem vers la dreta vorejant Can Nan. A la dreta tornem a tenir edificacions, és el veïnat de Can Soler. La pista puja una mica més i comença a planejar. Baix, a la dreta, s'hi entreveu una gran piscina/dipòsit.

Se'ns uneix un camí que baixa per l'esquerra.

Just després de passar per la casa que porta el número 46 deixem una pista que baixa cap a la dreta. En el vessant d'enfront tornem a veure els característics hivernacles de la regió.

Una metres més enllà trobem una bifurcació; hem de seguir la branca de l'esquerra, més ampla, que planeja. La branca de la dreta es dirigeix vers una masia.

0.12

1.53

Passem per davant de la petita capella de la Salut que queda a l'esquerra de la pista. Pugem lleugerament. Més enllà, per la dreta, se'ns separa un camí herbós. Al mateix cantó,

una mica enlairada, hi veiem una masia.

Deixem un camí que baixa cap a la dreta pel costat d'un canyissar i a l'esquerra, una pista molt erosionada que s'enfila. Enfront, elevades, hi veiem unes quantes cases esparses; planegem.

0.05 1.58

Just quan arribem sota de les primeres cases, la pista, seguint el riuet que corre pel fons de la vall, gira vers la dreta. En aquest punt deixem un camí a l'esquerra que puja vers una de les cases.

Veiem un pou que queda entre la pista i el riuet.

A la dreta, deixem el camí d'accés a Can Paturu i just després se'ns separa un trencall per l'esquerra. La pista puja lleugerament.

Per l'esquerra se'ns uneix un camí que ve d'unes cases properes. Planegem.

A l'altra banda del riuet podem veure la Casa de Colònies de Can Bosc.

0.04 2.02 8.300

Arribem en una bifurcació; hem de seguir per la branca de la dreta que travessa el riuet per un pont (190 m). Immediatament després trobem una nova bifurcació, la branca de la dreta, molt ampla, és l'accés a la Casa de Colònies; nosaltres seguirem la pista cap a l'esquerra.

Continuem pel costat del riuet que ara queda a la nostra esquerra. A mà dreta tenim una plantació d'eucaliptus.

Per la dreta se'ns uneix un camí; en el pal que trobem just després hi ha un rètol que indica que anem en direcció a Can Parera.

A l'esquerra queda la petita edificació d'una estació de bombeig d'aigua i a la dreta una petita vall transversal.

Rebutgem un camí que se'n va per la dreta i continuem per la pista que segueix pel costat del riuet aigües amunt.

Baix, a l'esquerra, al costat d'uns blocs de roca, hi veiem l'arc d'un pont per a un rec d'aigua que travessa el riuet.

0.08 2.10

La pista fa un ample revolt cap a l'esquerra per a passar a l'altra vessant. Abans de travessar el riuet deixem un trencall a mà dreta i un cop a l'altra banda en deixem un altre. Tornem a veure un rètol que ens indica Can Parera.

La pista comença a pujar fent un parell de revolts. Deixem un trencall que baixa cap a l'esquerra.

0.06 2.16

A l'esquerra deixem un camí que planeja i es dirigeix vers Can Parera. Seguim pujant per la pista; pocs metres més enllà se'ns uneix una pista que baixa. Girem cap a la dreta.

0.03 2.19

Fem cap en una bifurcació amb un trafo aeri al seu costat. Deixem el camí de l'esquerra, que va cap a un camp d'hivernacles i seguim per la pista de la dreta. En el camp que tenim a la dreta, una mica elevat, també hi ha hivernacles.

Deixem un camí a cada banda que van als camps i girem cap a l'esquerra. A la petita vall que remuntem hi veiem algunes edificacions.

La pista revolta cap a la dreta i passa per una trinxera oberta en el vessant del turó. Més enllà deixem un camí a l'esquerra que baixa.

0.08 2.27

Fem un revolt cap a l'esquerra per tal de passar a l'altra vessant d'un escorrentiu d'aigües; just a l'escorrentiu deixem un senderol que s'hi enfila. Per entremig dels arbres que queden a la nostra dreta podem veure-hi la boca d'entrada d'una petita cavitat.

En el següent revolt deixem un camí que surt planejant recte per l'esquerra. Tornem a trobar eucaliptus.

A la vall que tenim a l'esquerra hi ha unes quantes masies : Can Rovira, Can Bordes, Can Gravat La pista voreja uns camps que ens queden a l'esquerra.

0.06 2.33 10.300

En arribar al capdamunt dels camps ens trobem en un coll on hi ha una cruïlla de camins (290 m). Hem de rebutjar la branca de la dreta i la que segueix recta, que baixa, i hem d'anar cap a l'esquerra, vorejant la capçalera del camp que seguïem, pel costat d'un canyissar.

Després de travessar el coll trobem una bifurcació; hem de seguir per la branca de l'esquerra que passa a freqüència d'una petita edificació.

La pista penetra en un alzinar; més enllà se'ns uneix un camí que baixa per la dreta.

Després de fer uns revolts deixem un camí que baixa cap a l'esquerra; està barrat per una cadena. Fem un altre revolt cap a l'esquerra i deixem un camí a la dreta que puja. A l'inici d'aquest camí podem veure dues boques d'entrada a cavitats excavades en el talús de la muntanya.

0.10 2.43

Per la dreta se'ns uneix un camí que baixa i una mica més enllà travessem un escorrentiu d'aigües; és possible que aquesta zona estigui enfangada. Just pel costat del curs de l'es-

correntiu puja un senderol molt malmès que rebutgem.

Poc després deixem un camí molt erosionat que se'n va per la dreta pujant.

A l'esquerra, a un nivell inferior, tornem a veure-hi els omnipresents hivernacles i també una masia, Can Serena. Més enllà, al cim d'un turó, s'hi veu un dipòsit d'aigües del tipus piscina.

0.06 2.49

Trobem una bifurcació; hem de seguir per la branca de la dreta i seguir pujant.

0.07 2.56

Creuem un altre escorrentiu d'aigües i planegem una mica. Enfront veiem les ruïnes de Can Vives de la Cortada.

0.08 3.04

Travessem un nou escorrentiu.

0.01 3.05

Trobem les primeres restes de Can Vives de la Cortada a la dreta de la pista. La pista no accedeix directament a la casa sinó que fa un revolt per sota d'ella

0.03 3.08 12.300

Arribem a Can Vives de la Cortada (400 m); a la dreta deixem el seu camí d'accés i seguim la pista que gira vers l'esquerra pujant.

Uns metres més enllà trobem una bifurcació; hem de seguir la branca de la dreta que va vorejant les ruïnes. Passada la casa, la pista gira cap a l'esquerra novament; en aquest punt deixem un camí molt desfet que surt per la dreta.

Més enllà se'ns uneix una pista molt malmesa per la dreta. Nosaltres seguim pujant per un tram de sòl molt erosionat.

0.07 3.15

Fem cap en una bifurcació; hem de continuar per la branca de la dreta.

En un revolt cap a la dreta, deixem dos camins molt fets malbé a l'esquerra. Més enllà, pugem per un tram amb el sòl ple de pedres esmicolades.

Fem un nou revolt; aquesta vegada cap a l'esquerra, i deixem un camí a la dreta.

Passem per un tram molt erosionat amb un gros reguerot al bell mig de la pista.

Tornem a girar cap a la dreta i el pendent es fa més suau. A la dreta podem veure la Vallalta. Més endavant tornem a pujar.

0.20 3.35

Deixem un camí a l'esquerra; el seu accés està bloquejat per uns grans pedrots.

0.07 3.42

Per l'esquerra se'ns uneix un camí; planegem girant cap a la dreta.

0.03 3.45

Deixem un camí que baixa cap a la dreta; pugem una mica i tornem a planejar. Continuem gaudint d'una magnífica panoràmica.

0.03 3.48

Deixem un nou camí que baixa per la dreta; planegem.

La pista gira vers la dreta per tal de salvar un nou escorrentiu d'aigües.

0.06 3.54

Per l'esquerra se'ns uneix un camí que baixa. Comencem a trobar castanyers antigament utilitzats per a obtenir fusta de botada.

0.06 4.00

Arribem en un coll on trobem una cruïlla; hem d'anar per la branca de la dreta que baixa.

Baixem una mica, travessem un escorrentiu d'aigües, baixem una mica més i després comencem a pujar.

Deixem un reguerot que baixa cap a la dreta; seguim pujant.

0.07 4.07 15.400

Arribem al coll de Llorà (710 m). La pista comença a baixar per l'altra vessant en direcció a Sant Martí del Montnegre.

=====

BIBLIOGRAFIA

Gran Geografia Comarcal de Catalunya.
Volum 6. El Vallès i el Maresme.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1981).

Gran Enciclopèdia Catalana.
Fundació Enciclopèdia Catalana. Barcelona. (1ª Edició, 1969).

Això és Catalunya. Guia del Patrimoni Arquitectònic.
Departament de Cultura de la Generalitat.
Editorial Plaza i Janés. Barcelona. (1ª Edició, 1988).

El Montnegre. Guia cartogràfica.
Salvador Llobet.
Editorial Alpina. Granollers. (1977).

Cartografia escala 1:25.000 amb reducció per fotocòpia del 71%.

Agustí Poch

Març 1991

